தமிழீழ மக்கள் செய்தி அகம்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்
Liberation Tigers of Tamil Eelam

லண்டன் பிரச்சாரக்குரல் செய்தித்தொகுப்பு,

01 . 01 . 1985 இலிருந்து.......

* கப்டன் பண்டிதர் உட்பட நான்கு விடுதலைப்புலிகள் வீரமரணம். (09.01.1985).

* பலாலி விமான நிலையத்தில் விமானம் ஒன்று விடுதலைப்புலிகளால் தாக்குதல். (23.01.1985).

* 20 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். வாகனங்கள் சேதம்.
  பொலிகண்டியில் சம்பவம். (30.01.1985).

* கொக்கிளாயில் இராணுவமுகாம்மீது அதிரடித்தாக்குதல்.
  134 இராணுவத்தினர் பலி. 16 இளம்புலிகள் வீரமரணம். (13.02.1985).

* புளியங்குளத்தில் பொலிஸ் அதிரடிப்படை பொறுப்பதிகாரி உட்பட 7பொலிசார் பலி.
  ஜீப்பில் வந்தபோது விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல். (22.02.1985).

* சமூக விரோதிகள் செய்யும் துரோகத்தனத்தை வகிக்கும் உயர் பதவிகளால்
  மூடி மறைக்க முடியாது.
  முல்லைத்தீவு அரசாங்க அதிபர் மீது நடவடிக்கை. (07.03.1985).

* கேந்திர சிங்கள நகரம் மீது விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல்.
  பொலிஸ் புகையிரத நிலையங்கள் சேதம். 9பொலிஸ் கொமாண்டோக்கள் பலி.
  பலர் காயம். – மதவாச்சியில் சம்பவம். (13.03. 1985).

* தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவர் அமைப்பு அங்குரார்ப்பணம். (16.03.1985).

* ஹெலிகொப்டர் ஒன்றை சுட்டு வீழ்த்தினர் விடுதலைப்புலிகள்.
  பருத்துறை நாகர்கோவிலில் சம்பவம். (18.03.1985).

* மக்களின் செய்தித் தொடர்பு சாதனமாக வானொலி ஒலிபரப்பு
  விடுதலைப்புலிகளால் ஆரம்பம்.

* தினசரி அனைத்தும் இழந்து அகதிகளாக தமிழ்நாட்டுக் கரையை அடையும்
  அப்பாவித் தமிழ்மக்கள் கூறும் பரிதாபக் கதைகள்.
  அவை பற்றி இந்தியப் பத்திரிகைத்துணுக்குகள்.

விநியோகம்..
தமிழர் மறுமலர்ச்சி சங்கம்

Tamil Marumalarchi Sangam

42 Albany Street, London NW1 4EA. Tel 01-387 4739

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்
Liberation Tigers of Tamil Eelam

9-2-1985

உதிர்விலும் உரம் காண்போர்

அரச பயங்கரவாதிகளின் மிலேச்சத்தனமும் அடாவடித்தனங்களும், இன்னும் தொடர்ச்சியான அடக்குமுறையின் கோரமும் கொடுமைகளும், இப் பூமியைத் தினம் தினம் சங்காரம் செய்யும் இவ்வேளையில், தம் குருதியை இம் மண்ணிற்கு ஈந்து மரணித்துப்போன எமது இயக்க தோழர்களின் தற்தியாகமும் விரிவான பங்களிப்பும் திரத்துடன் நோக்கப்படவேண்டியனவே.

தமிழீழமெங்கினும் பரந்துபட்ட எமது கெரில்லா தளங்களில் ஒன்று (ஆவரங்கால்) எம்மால் முழுமையாக இனம் காணப்பட்ட ஒரு துரோகியால் 9-1-85 அன்று நேரடியாக காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட இராணுவ வாகன சகிதம் வந்த பல நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்தினரால், மூன்று காவல் சுற்றுகளிடப்பட்டு முற்றுகையிடப்பட்டது இந்நிலையில் இடம் பெற்ற நேரடி மோதலில், பல எதிரிகளைக் கொன்றழித்த எமது வீரத் தோழர்களில் அறுவர் காயம் பட்டநிலையில் எதிரியிடம் உயிருடன் பிடிபடுதல் கூடாது என்ற இயக்க மரபிற்கிணங்க தம்மைத் தாமே அழித்துக்கொண்டனர். ஏனையோர் தம் ஆயுதங்களுடன் முற்றுகையை உடைத்து வெளியேறினர்.

பண்டிதர் அல்லது இளங்கோ எனப்படும் (சட்டன் ரவிந்திரன்-கம்பர்மலை) உட்பட நேரு (தில்லைச்சந்திரன்-அரியாலை) சாமி (தவரத்தினம்-ஆவரங்கால்). தவா (தவராஜா-அச்சுவேலி), சிவா (சிவேந்திரன்-ஆவரங்கால்), ரவி (பிரதாபன்-கல்வியங்காடு) ஆகிய அறுவருமே வீரமரணமடைந்த அப்போராளிகளாவார்

ஒரு இளைஞனின் சராசரி உணர்ச்சிகளையும் தன்னிலிருந்து களைந்து இம் மண்ணிற்குரித்தான துன்பதுயரங்களை தன் புலன்களிலிருந்து அந்நியப்படுத்தாமல் அவை தனக்குமுரித்தானவை என்ற சிந்தனை வெடிப்பால் 1977 இல் எமது இயக்க அங்கத்துவத்தையும் பின் எமதியக்க மத்திய குழுவின் அங்கத்துவத்தையும் தோழன் "பண்டிதர்" பெற்றான். தன் விடுதலையுணர்வுகட்கு ஒத்திசைவளிக்க மறுதலிக்கும் ஆஸ்துமா வியாதியின் அகோரத்தையோ அல்லது வறுமையை அநுபவிக்கும் குடும்பப் பின்னணியையோ எப்பரிமாணத்திலும் அவன் முதன்மைப் படுத்தியதில்லை. தன் இனத்தின் விடிவிற்கு, தன் ஆளுமையையும் ஆற்றலையும் அளித்த தோழன் பண்டிதர், என்றுமே எளிமையை நேசித்தவனாகவும், இயக்க போராளிகள் மீது தீவிர பற்றுள்ளவனாகவும், தான் சார்ந்த அமைப்பிற்கு என்றும் நேர்மையும் விசுவாசம் மிக்க உறுப்பினனாகவும் இருந்தது மாத்திரமின்றி அவற்றை அநுபவரீதியில் நிதர்சனப்படுத்தியுமிருக்கிறான், அதற்கு எமது இயக்கத்தின் இன்றைய நிர்மாணமே சாட்சி அவனது ஆளுமையினதும் அநுபவங்களினதும் வீச்சுக்களே, எமது இயக்கத்தில் அவன் பாரிய பொறுப்புக்களை வகித்தமைக்குரிய காரணங்களும் கட்டுமானங்களுமாகும். தமிழீழத்தில் நிதி, ஆயுதங்களிற்கு அவனே பொறுப்பாக இருந்தவன், தனக்கு ஓர் தார்மிகப் பொறுப்புக்கூட இருக்கின்றதென்பதை இராணுவம் முற்றுகை

யிட்ட அக்கணத்திற் கூடவுணர்ந்து வெற்றிகரமாக செயற்படுத்தினான். முற்றுகையிட்ட அக்கணத்திற்கூட, தன் சுய பாதுகாப்பைக் கருத்திற்கொள்ளாது அத்தளத்திலிருந்த இரு இளம் சிறுர்களையும் ஒரு வயோதிபத் தாயுட்பட பெண் சகோதரி ஒருவரையும் பாதுகாப்பாக அப்புறப்படுத்தினான். அதேபோலவே எமது இயக்க வீரர்கள் முற்றுகையை உடைத்து வெளிவந்தமைக்கும் பொறுப்புமிக்க தீரத்துடன் இறுதிவரை அவன் போராடியமையே காரணமாகும். ஆனால் இன்று அத்தகைய ஓர் வீரப்போராளி நம் மத்தியிலில்லை அவனது பணிகளே எம்முடன் ஜீவிக்கின்றன.

எமது இயக்கத்தின் பலமான நிர்மணாத்திற்கும் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கிற்கும், பல பிரத்தியேக சூழ்நிலைகளில் கூட தம் முழு நேர ஊழியத்தை வழங்கிய எம் தோழர்களாகிய நேரு, சாமி, தவம், சிவா, ரவி ஆகியோரின் மரணத்திலும் இம் மண் ஒரு வாழ்வினைப் பெற்றிருக்கின்றது. சராசரி மனிதர்களாகவே பிறந்து தமிழீழத்தின் நிர்மாணத்திற்கு தமது வலுவான பங்களிப்பை ஈந்ததன் மூலம் தங்களை அவர்கள் தனித்துவப்படுத்திக் கொண்டனர் இவர்களது பணி புனிதத்தன்மை வாய்ந்ததுமட்டுமன்றி எமது இயக்க போராட்ட வரலாற்றிலோர் ஆளுமையின் முதிர்ச்சியையும் காட்டுவதாயுள்ளது. போராட்ட வாழ்வின் முன்னுதாரண புருஷர்களாக இவர்கள் தம்மை சிருஷ்டித்தும் கொண்டனர். இம் மண்ணிற்காய் இவர்கள் மரணித்தாலும் இவர்களது பணிகளை இம் மண் என்றுமே பத்திரப்படுத்தும்.

இதையிட்டு தமிழீழமக்கள் கலங்குவதும் அநுதாபப்படுவதும் யதார்த்தமெனினும் மாற்றீடாக எங்கள் தாயகத்து மண்ணை மீட்கும் போருக்கு அந்த ஒப்பற்ற மேலான பணிக்கு உங்களின் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பை நல்குவதே தமிழீழ விடுதலைக்காய் மரணித்த போராளிகளுக்கு நீங்கள் செலுத்தும் கௌரவங்களும் அஞ்சலிகளுமாகும்.

மேலும் சிறிலங்கா அரசின் விஷமத்தனமான பிரச்சாரமானது இக்காட்டிக் கொடுப்பிற்கு பொது மக்கள்தான ஒத்துழைத்தனரெனவும், பெருந்தொகையான ஆயுதங்கள் எம்மிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டதெனவும், இத்தளமே தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையலுவலகமெனவும் கூறுகின்றன, ஆனால் இவற்றில் எந்தளவு நம்பகமும் இல்லை, பொது மக்களால் எம் தளம் காட்டிக்கொடுக்கப் படவில்லை என்பதனை நாம் நிச்சயப் படுத்திக்கொண்டோம் குறிப்பிட்டளவு ஆயுத இழப்புக்களிருப்பினும் அவை கூட எம் முழு ஆயுத இயலளவின் சொற்பளவேயாகும் தமிழீழமெங்கினும் பரந்துபட்ட எமது கெரில்லாத் தளங்களில் இதுவுமொன்றே தவிர "லலித்" கூறுவது போல் இது எமது தலைமையலுவலகமில்லை.

தமிழீழ விடுதலையை முன்னெடுக்கும் விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றி சிறீலங்கா அரசானது கீழ்த்தரமான பிரச்சாரங்களை பரந்தளவில் மேற்கொள்வதன் மூலம் எமது விடுதலையை தடுத்துவிட முடியாது. தமிழீழ மக்களின் தொடர்ச்சியான பூரண பங்களிப்புடன் நாம் ஒருமித்து இப்போராட்டத்தை வெற்றி கொள்ளவே திருவோம்

வெல்க தமிழீழம் !

புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம் ! !

வே. பிரபாகரன் — அரசியற்குழு

தலைவர்

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் — தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

வெளியீடு: பிரச்சார வெளியீட்டு வாரியம், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்.

(2). பலாலி விமானநிலையத்தில் விடுதலைப்புலிகளால் விமானம் ஒன்று தாக்குதல்.

பலாலி விமான நிலையத்தில் 23.01.1985. அன்று உயர் அரசாங்க அதிகாரிகளையும், இராணுவ அதிகாரிகளையும் ஏற்றிவந்த விமானம் தமிழீழவிடுதலைப்-புலிகளின் ராக்கட் தாக்குதலுக்குள்ளாகியது. பலத்த பாதுகாப்புகள் நிறைந்த பலாலி விமான நிலையத்தினுள் நுழைந்த 4 விடுதலைப்புலிகள் இராணுவத்தினரின் பலத்த எதிர்ப்புகளின் மத்தியிலும் அவற்றை சமாளித்த நிலையில் விமானத்தை தாக்கினர். விமானம் சேதப்படுத்தப் படாத போதிலும் கெலிகொப்டர் ஒன்று சிறிது சேதத்திற்குள்ளானது.
(ராக்கட் - R.P.G.7)

(3). விடுதலைப்புலிகளின் தளம் ஒன்றை முற்றுகையிட முற்பட்டபோது இராணுவத்திற்கு பலத்த அடி. பொலிகண்டியில் சம்பவம்.

30.01.1985. அன்று இரவு 11 மணி அளவில் பொலிகண்டி என்னும் இடத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் தளம் ஒன்றை முற்றுகையிடுவதற்கு சிறிலங்கா இராணுவம் முற்பட்டபோது, விடுதலைப்புலிகள் இராணுவத்தை எதிர்த்த பெரும் தாக்குதல் ஒன்றை நடத்தினர். விடுதலைப்புலிகளை எதிர்ப்பதற்கு துணிவற்ற இராணுவம் அவ்விடத்திலிருந்து பின் வாங்கியது. பல மணி நேரம் நடைபெற்ற இச்சண்டையில் இராணுவத்தினரின் இரு-கவச வண்டிகளும், ஒரு டரக் வண்டியும் விடுதலைப்புலிகளின் ராக்கட் தாக்குதலுக்குள்ளாகி, முற்றாக சேதம் அடைந்ததுடன், 20 இராணுவத்தினரும் கொல்லப்பட்டனர்.

(4). போர் முனைக்குச் சென்றவர்கள் வென்றதுண்டு வந்ததில் [illegible] - விடுதலைப்புலிகள்.

கொக்கிளாய் இராணுவமுகாம் மீது அதிரடித்தாக்குதல்.
134 இராணுவத்தினர் பலி. 16 இளம் புலிகள் வீரமரணம்.

விவரம் - ஈழநாடு. பத்திரிகை. (03.03.1985).

(5). புளியங்குளத்தில் பொலிஸ் அதிரடிப்படை மீதான தாக்குதல்.
ஈழநாடு -(03.03.1985).

(6). முல்லைத்தீவு அரசாங்க அதிபர்மீது நடவடிக்கை.
ஈழநாடு. (08.03.1985).

(7). * முதன்முதலாக கேந்திர சிங்கள நகரம் ஒன்றின் மீது விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல்.

* பொலிஸ், புகையிரத - நிலையங்கள் சேதம்.

* 9 பொலிஸ் கொமாண்டோக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

மதவாச்சியில் 13.03.1985. அன்று சம்பவம்.

விபரம் - ஈழநாடு. (15.03.85)

(8).

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவர் அமைப்பு அங்குரார்ப்பணம்.

தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தை கடந்த 12 வருடமாக தொடர்ச்சியாக நெறிவலாப் போராட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, துன்பங்களையும், துயரங்களையும், உயிரிழப்புக்களையும் துச்சமென மதித்துப் போராடி வருபவர்கள் விடுதலைப்புலிகளே, இன்று புலிகள் இயக்கம் மக்கள் மத்தியில் முழுமையாக விஸ்தரிக்கப்பட்டு ஒரு மக்கள் அமைப்பாக வளர்ந்து வருகின்ற இவ்வேளையில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவர் அமைப்பாக விடுதலைப்புலிகள் மாணவர் இயக்கம் அங்குரார்ப்பணம் செய்துவைக்கப் பட்டுள்ளது.

1970 களின் ஆரம்பத்தில் சிறீலங்கா அரசின் தரப்படுத்தல் கொள்கையில் பாதிப்புக்குள்ளானவர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மாணவர்களே. மிகக் குறுகிய காலகட்டத்தில் எமது விடுதலைப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சிக்கு இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் பங்களிப்பே பசளையானது.

இன்று பாடசாலைக் கல்வியைக்கூட கற்க வசதியின்றி, பாடசாலைகள் இராணுவத்தினர் தங்கும் இடமாகவும், மாணவர்கள் பயங்கரவாதிகளாகக்கருதப்பட்டு, கைதுசெய்யப்பட்டு, சித்திரவதைக்குள்ளாகி வருகின்ற பரிதாப நிலையில், நமது மாணவர்கள் தமது ஒடுக்குமுறையின் கொடுமையையும் நமது மக்களின் எதிர்காலத்தினையும் கருத்திற்கொண்டு விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு தமது பங்களிப்பினை வழங்க இவ்வாறான ஓர் அமைப்பு இன்றியமையாததே,

(9) ** கெலிகெப்டர் ஒன்றை சுட்டு வீழ்த்தினர். விடுதலைப்புலிகள்.
-------- ---- --- ------ -----------

பருத்தித்துறைக்குச் சமீபமாக உள்ள நாகர் கோவில் என்னும் இடத்தில் கடற்கரைப் பிரதேசத்தில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் படைப்பிரிவொன்று பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம் - விடுதலைப்புலிகளைஅளித்து தமிழ்மக்களை பூண்டோடு அளிக்க கங்கணம் கட்டியிருக்கும் சிறீலங்காஅரசின் கூலிப்பட்டாளங்களுள் ஒன்றான விமானப்படையினர் இரண்டு விமானங்கள் ஒரு கெலிகெப்டர் சகிதம் இப்பிரதேசத்தைச் சுற்றி வளைத்து வட்டமிட்ட வண்ணம் புலிகளைத்தாக்க முன்வந்தனர்:

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தமக்கே உரித்தான துணிச்சலுடன் விமானப்படையினரை யினரை விடுதலைப்புலிகள் எதிர்த்துச் சமரிட்டனர். இதனால் விமானப்படை கெலிகப்டர் ஒன்று கரும் புகையைக்கக்கிய வண்ணம் சேதமுற்ற நிலையில் வெகு தூரத்துக்கப்பால் விழுந்து நொருங்கியது. இதில் வந்திருந்த அனைத்து விமானப்படையினரும் இறந்திருக்கலாம் எனப் பூரணமாக நம்பப்படுகிறது. ஏனைய இரண்டு விமானங்களும் விடுதலைப்புலிகளை எதிர்க்கும் துணிவின்றி பின்வாங்கிவிட்டன.

இச்சம்பவம் பருத்தித்துறைக்குச் சமீபமாக உள்ள நாகர்கோவில் என்னுமிடத்தில் 18.03.1985.அன்று நடைபெற்றது.

(10)* * தமிழீழ மக்களின் செய்தித்தொடர்பு சாதனமாக வானொலி ஒலிபரப்பு விடுதலைப்-
புலிகளால் ஆரம்பம்..
****** ******

தமிழீழ மக்களின் குரலாக ஒலிக்கும் செய்தித்தொடர்பு சாதனமாக உத்தியோக பூர்வ வானொலி ஒலிபரப்பு ஒன்றை தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் ஆரம்பித்துள்ளனர். இச்சேவை சிற்றலை [illegible] மீற்றர் அலைவரிசையில் ஒலிபரப்பாகிறது.

போர்முனைக்குச் சென்றவர்கள் வென்றதுண்டு வந்ததில்லை - புலிகள்

3-3-1985
ஈ.ழநாடு

விடுதலைப்புலிகள்

- ஈழநாடு -

16 போராளிகளுக்கு அஞ்சலி

[யாழ்ப்பாணம்]

கொக்கிளாய் ராணுவ முகாம் மீதான தாக்குதலின்போது பலியான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் 16 போராளிகளுக்கும் அஞ்சலி செலுத்தி அவ்வியக்கத்தால் பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

போர் முனைக்குச் சென்றவர்கள் வென்றதுண்டு -. வந்ததில்லை என்ற தலைப்பில் 'ராணுவமுகாம் தாக்குதல்' பற்றி விபரமாக இப் பிரசுரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

''அரசானது தமிழீழ மக்களை தம் பிரதேசத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கும் நோக்குடன் சிங்கள சமூகத்திலிருந்து விடுபட்ட சிலருக்கு ஆயுதப்பயிற்சி அளித்தும் ஆயுதமயப்படுத்தியும் தமிழீழப் பிரதேசங்களில் குடியமர்த்தும் நோக்குடனும் ராணுவ முகாம்களை எங்கிலும் விஸ்தரித்து வருகின்றது.

''இதன் தொடர்பாக ஆயுதப்பயிற்சியளிக்கப்பட்ட குடியேற்றத்திற்கு முன்னேற்பாடாக கொக்கிளாயில் நவீனரக ராணுவ ஆயுதத் தளபாடங்களுடன் பலப்படுத்தப்பட்ட ராணுவமுகாமொன்று அமைக்கப்பட்டது. இந்த ராணுவ முகாமின் அமைவால் அப்பகுதியில் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ்மக்கள் பலர் படுகொலை செய்யப்பட்டதோடு அங்கிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டு தம்சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக்கப்பட்டுள்ளவர். இவ்வாறான அரசின் சகலவகையான அடக்கு முறைகளை தடுக்க வேண்டிய கட்டுப்பொறுப்பு தமிழீழ விடுதலையை முன்னெடுக்கும் அனைத்து விடுதலை அமைப்புகட்குமுண்டு

''இவ்வகையில் புதியதோர் உத்வேகத்தை கொடுக்கும் வகையில் 13-02-85ல் ராணுவ முகாம் ஒன்று [கொக்கிளாய்] முதற்தடவையாக வெற்றிகரமாக தாக்கப்பட்டது. கடும் விமானத் தாக்குதலிற்கு மத்தியிலும் சுமார் 5 மணித்தியாலங்களாக எமது போராளிகட்கும் ராணுவத்தினர்க்குமிடையே நடைபெற்ற கடும் சமரில் ராணுவ தரப்பில் நூற்றியாறு சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டு இருபத்தைந்து பேர்கள் படுகாயமுற்றனர். இதேவேளை கொக்கிளாய் ராணுவமுகாமிற்குதவியாக முல்லைத்தீவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ராணுவ வண்டித் தொடர்மீது ஏனையஎமது போராளிகள் நடாத்திய தாக்குதலில் மேலும்இருபத்யெட்டு ராணுவ சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டனர். ராணுவ வாகனங்கள் சேதமடைந்த நிலையில் ஏனையோர் பின் வாங்கினர். இதன் பிரதிபலிப்பாக அரசியல் ரீதியான சில அனுகூலங்கள் இம்மண் பெற்றிருப்பது எமது முழு வெற்றியையே காட்டுகிறது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சம்பவம் குறித்த சுவரொட்டிகளும் நேற்று காணப்பட்டன.

உரிமை கோரி...

கடந்த பெப்ரவரி 22ம்திகதி புளியங்குளத்தில் நடைபெற்ற தாக்குதலில்போது ஜீப்வண்டியில் சென்ற பொலிஸ் அதிரடிப்படையைச்சேர்ந்தபொறுப்பதிகாரி உட்பட ஏழு அதிரடிப்படை பொலிசார் கொல்லப்பட்டதகுற்கும் தாமே பொறுப்பு என்று அப்பிரசுரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

[மா].

15/3/85 ஈ.முரசு

மதவாச்சிக்கு புலிகள் உரிமை!

(யாழ்ப்பாணம்)

மதவாச்சிப் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதலுக்கும், மதவாச்சி ரயில் நிலையத் தகர்ப்புக்கும் ''தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்'' இயக்கம் உரிமை கோரியுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இதுசம்பந்தமான சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டுள்ளன.

வவுனியாவிலிருந்து ஆனையிறவு வரை 2லட்சம் கொண்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தைத் தடுக்கவும், மன்னார் பகுதி மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டு, அகதிகளாக்கப்படுவதன் காரணமாகவும், மதவாச்சிக் காடையர்களை எச்சரிக்கும்முகமாகவும் இந்தத் தாக்குதலை நடாத்தினோம். இச்சம்பவத்தில் 8 பொலிசார் மரணமானார்கள்.

ஈழநாடு
THE EELANADU
NATIONAL TAMIL DAILY

8.3.1986

'இனத் துரோகிகளை இனம் காண்போம்'
விடுதலைப் புலிகள் துண்டுப்பிரசுரம்

(யாழ்ப்பாணம்)

"இனத்துரோகிகளை இனம் காண்போம்" என்ற தலைப்பில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் துண்டுப்பிரசுரம் ஒன்று வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

அத்துண்டுப்பிரசுரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளதாவது:-

"சகல வழிவகைகளிலும், தமிழீழ மக்களுக்கெதிராக சிறீலங்கா அரசானது தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டுவரும் சமூக பொருளாதார, கலாச்சார ரீதியிலான அடக்குமுறைகள் தொடர்ந்தும் விரிவடைந்தவாறே செல்கின்றன. தொடர்ச்சியான இனப்படுகொலையும் சொந்த மண்ணிலே எமது மக்கள் அகதிகளாக்கப்படுவதும் பொருளாதாரரீதியிலான தடைகள் ஏற்படுத்தப்படுவதும், இன்னும் சமுதாயத்திற்கு அத்தியாவசியமான மருந்துவகைகளை தமிழீழ வைத்தியசாலைகளைப் பொறுத்தவரை தடைப்படுத்துவதும் அரச இராணுவத்தின் காடைத்தனமான செயற்பாடுகள் மக்களை விசனப்படுத்துவதும் இப்பகுதி மக்கள் பரிச்சயமாகப் பட்டுவருவன.

"நெருக்கடிமிக்க இக்கால நிலையில் தமிழீழப் பிரதேசங்களில் சமூக விரோத சக்திகளால் எம்மக்கள் தொடர்ந்தும் கருவறுக்கப்படும் நிலையை களையவேண்டிய பாரிய பொறுப்பிலிருந்து தமிழ்த் தேசிய விடுதலையை முன்னெடுக்கும் எச்சக்தியும் விடுபடமுடியாது. சமூகத்தின் சகல மட்டங்களிலுமுள்ள இவ்விரோத சக்திகளை அவர் தம் செயற்பாடுகளைக் கொண்டு இனங்காணக்கூடியதாயிருப்பினும் சமூகத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள சமூக விரோத சக்திகளையே மக்கள் நேரடியாகக் காண்கின்றனர். ஆனால் சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்தினை வகித்துக்கொண்டு, மிக அந்தரங்கமான முறையில் இனங்காணமுடியாததும், மன்னிப்புக்கப்பாற்பட்டதுமான எத்தனையோ துரோக நடவடிக்கைகளை தமது விருத்தி, சுயநலன் என்பவற்றுக்கு இப் "பெரியவர்கள்" எனப்படும் இச்சமூகவிரோதிகள் மேற்கொள்கின்றனர்.

"மிகக் கொடுமையான அவலத்தின் அலைகளில் எமது மக்கள் தத்தளிக்கும் போது அரசின் நெருக்கமான அடிவருடிகளாக இருந்தவண்ணம் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு எம் மக்களின் அவலங்களுக்கு காரணமாகவும் இருப்பவர்கள் எமது மக்களால் மன்னிக்கப்பட முடியாதவர்களே. இச் சமூக விரோத சக்திகளின் அந்தஸ்து, ஆளுமை, கபடோபாயம் அறிவுத்திறன் என்பன மூலம் வெளிவரமுடியாத தொடர்புகளும், நியாயமற்ற இழிவுச் செயற்பாடுகளும் இவ்விரோதிகளை ஆதரவு சக்திகள் மனரீதியாக அறியாதிருக்கலாம். ஆனால் இவர்களால் பாதிப்புற்ற மக்கள் உறுதியாக அறிந்திருக்கின்றனர். அநுபவித்தே அவலப்படுகின்றனர்.

இவ்வகையிலேதான் முல்லைத்தீவு மக்களின் நிலையும் இச் சமூக விரோதிகளின் நடவடிக்கைகட்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றது. உதாரணத்துக்கு தமிழீழப் பிரதேசங்களில் முல்லைத்தீவு மாவட்டமும் ஒன்றாகும். எண்ணிக்கையற்ற முறையில் தமிழ்மக்கள் பலர் தொடர்ச்சியாகப் படுகொலை செய்யப்பட்டும், அவர்களது உடமைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டும், இன்னும் மோசமான நிலையில் தங்கள் இருப்பிடங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டு அகதிகளாக்கப்பட்டும், அவ்வகதிகள் முகாம்களில் எவ்வித அடிப்படை வசதிகளும் அளிக்கப்படாமலும் அம்மக்கள் துயரப்படுகின்றனர்.

பரிதாபகரமான இந்நிலையில் மனிதாபிமான நோக்கோடு பல்வேறு சமூக பொது ஸ்தாபனங்களும் தமிழீழ மக்கள் அனைவரும், தம்மால் இயன்றளவிற்கேற்ப இம் மக்களுக்கு உதவிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அப்பிரதேசத்துக்குரிய அரச உயர் நிர்வாகபீடப்பிரதிநிதியான அரசாங்க அதிபர் சுந்தரம் இம் மக்களின் துன்ப துயரத்திற்கு பரிகாரமாக தன் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட வகையில் எவ்வகையான நடவடிக்கையும் கூறும்படியில் கூட மேற்கொள்ளவில்லை. பதிலாக துரோகத்தனத்திலேயே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

முல்லைத்தீவு மக்களின் சமூக நலன்களையும் அத்தியாவசிய தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து நிறைவேற்றுவதில் தேவையான அதிகாரங்களைக் கொண்ட அரசாங்க அதிபர் சுந்தரலிங்கம் இதற்கு மாறுபாடாக நடந்து கொண்டமையை முல்லைத்தீவு மக்கள் நன்கறிவர். சந்திரசேகர விகாரை, அருகிலுள்ள கிராமம் என்பனவற்றில் நடந்தவற்றைப் பெரிதும் சுந்தரலிங்கம் முழுமையான அளவில் ஒரு பக்கச் சார்பாக அப்பகுதியில் குடியேறிய சிங்கள மக்களுக்காகவும், தனக்காகவும் அரசாங்க அதிபராக இருந்துள்ளார். தன் இனத்துக்குத் தான் ஆற்றவேண்டிய தார்மீகக் கடமைகளையாவது நிராகரித்திருப்பினும் தனக்கும் தன் பதவிக்குமுரிய மதத் தலைவர்களையாவது அப்பகுதி வாழ் தமிழ் மக்களிடமிருந்து பெறவேயில்லை. பதிலாக நிம்மதியிழந்த மக்களுக்கும் இராணுவம் கிடைக்கப்பெற்ற தலை துரோகத்தனங்களே! எவராலும் மன்னிக்கமுடியாத அவற்றினை முல்லைத்தீவு மக்கள் சார்பில் தமிழீழ மக்கள் முன் வைக்கிறோம்.

முல்லைத்தீவு மக்களது அகதிகள் நிவாரணத்திற்கென ஒதுக்கிய நிதி, பொது ஸ்தாபனங்களால் இவருடாக வழங்கப்பட்ட நிதியுதவிகளை நிராகரித்ததோடு மிகுதி நிதியைத் தேசிய பாதுகாப்பு நிதியத்திற்கு வழங்கியமை.

டொலர், கென்ட், கொக்கிளாய், நாயாறு பகுதிகளிலிருந்து சிங்கள குடியேற்றவாசிகட்குப் புதிய உதவிகளை சிறு விசேடத்தைக் காட்டி இராணுவ வெடிபொருட்கள் வழங்கப்பட்டுத் தொழில்வாய்ப்பின்றி இருக்கும் தமிழ்மக்களுக்கு வழங்க மறுத்தமை.

1984ம் நிதியாண்டிற்கு முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்ட அபிவிருத்தி நிதியை நேரடியாக தேசிய பாதுகாப்பு நிதியத்திற்கு வழங்கியமை.

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமான முல்லைத்தீவிலுள்ள குருந்தூர் மலைக்குடியில் பௌத்த கோயில் நிறுவுவதற்கு ஏற்ற உதவிகளை, அவ்வூர் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் இதனால் மோசமடைவதைக் கண்டும் வழங்கியமை.

அகதிகள் நிவாரணத்திற்கு என வழங்கப்பட்ட பால்மா, சீனி மீதி போகத்தில் கள்ளமோசடி செய்தமையுடன், அவ்வரசப்படும் இம்மக்களிடையே கஷ்டம் பெருகியமை.

1983ம் ஆண்டு வெள்ள நிவாரணநிதியிலிருந்து மோசடியாக ஒரு தொகையை எடுத்தமை.

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியொருவரூடாக, தமிழீழ போராளிகள் (சகல விடுதலை அமைப்புகள் உட்பட) பற்றிய தகவல்களை இராணுவத்திற்குக் கொடுத்தமை (ஆதாரபூர்வமாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.)

கடத்தப்படும் அரச வாகனங்களுக்கு அவ்வாகனப் பொறுப்பாளரே தண்டம் கொடுக்க வேண்டுமென நிர்ப்பந்தித்தமை.

தென்னைமரவாடி, கொக்குத்தொடுவாய், கொக்கிளாய், தண்ணிமுறிப்பு, பொனமலை, குமிழமுனை, ஒதியமலை ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து அகதிகளாக வெளியேறிய தமிழ் மக்களை மீண்டும் குடியமர்த்தக்கோரிய போது அதனை ஆதரிக்கும் கொண்டமை.

விரட்டியடிக்கப்பட்ட காடையர் குடியேற்றத்தை மீண்டும் ஆயுதங்களுடன் குடியேற்ற முழுமூச்சாக முயற்சி செய்து வந்தமை.

பணத்திற்காக அதிகார துஷ்பிரயோகத்தில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டமை. (நீதவான் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்த காலம்தொட்டு)

இதுபோன்ற ஆதாரபூர்வமான குற்றச்சாட்டுகளின் அடிப்படையிலேயே நாம் விசாரணைகளை மேற்கொண்டு இவருக்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றினோம்.

எமது சமூக அமைப்பிலே, உயர் அந்தஸ்தினை அனுபவிக்கும் பல சமூக விரோதிகள் தம்பதவி, பணம், அந்தஸ்து, ஆளுமை, தந்திரோபாயங்கள் போன்றவற்றால் மூடிமறைக்கப்படும் தம் விரோத செயற்பாடுகளுடன் மக்கள் தாமே மனிதர்களாகவே உலாவி வருகின்றனர். ஆனால் பல சமூக காரணிகளின் விளைவாக சமூகத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வரும் சமூக விரோதிகளே தம் சமூகவிரோத செயற்பாடுகளுக்கு தண்டனையை அனுபவிப்பதை தமிழீழ விடுதலை காண்கின்றோம். அதேசமயம், உயர் அந்தஸ்திலுள்ள இச்சமூக விரோதிகள் தண்டனைகளிலிருந்து தப்பித்த வண்ணமே இருக்கின்றனர். எவ்வேறுதக்கைய சமூகவிரோதிகளை தமிழீழ மண்ணிற்கு இனங்காட்டவேண்டிய பாரிய பொறுப்பில் தமிழீழ விடுதலையை முன்னெடுக்கும் எச்சக்தியும் நிராகரிக்க முடியாது. (மா)

கண்ணீர் கதை

மக்கள் குரல் 1-03-85.

திருப்பூர், மார்ச் 1

இலங்கையில் தமிழர் பகுதிகளில் சிங்கள ராணுவத்தினரின் வெறியாட்டத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் தமிழகம் ஓடி வந்த அகதிகளில் சிலர் திருப்பூர் கொண்டு வரப்பட்டு தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அவர்கள் கூறும் கண்ணீர் கதைகள் நெஞ்சை உலுக்குவதாக உள்ளது.

மண்டபம் வந்து சேர்ந்த இலங்கை அகதிகளில் 110 பேர் திருப்பூர் நகருக்கு கொண்டு வரப்பட்டனர்.

33 ஆண்களும், 35 பெண்களும், 21 சிறுவர்களும், 21 சிறுமிகளும் உள்ள இவர்களை மண்டபத்திலிருந்து தனி பஸ்களில் திருப்பூர் தனி தாசில்தார் டி.சி. நடராஜன் அழைத்து வந்தார்.

அவர்கள் தங்க திருப்பூர் நகர மண்டப கட்டிடத்தில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

அந்த அகதிகளை மக்கள் குரல் நிருபர் சந்தித்து பேசினார். அப்போது, அவர்கள் கூறிய சோகக் கதைகள் நெஞ்சை உருக்குவதாக இருந்தது.

சிங்களவர் கொடுமையால் வியாபாரம் பறி போனது

சிங்களவர் அட்டூழியத்தால் 30 வருடமாக செய்து வந்த மளிகை வியாபாரம் நசித்துப் போனது என்று கண்டியை அடுத்த மாத்தளையை சேர்ந்த அரியநாயகம் (வயது 60) உருக்கமுடன் கூறினார். மளிகை வியாபாரத்தை விட்டு விட்டு பிறகு கருவாடு வியாபாரம் செய்ததாகவும் அதுவும் சரியில்லாமல் வாழ வழியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டதாகவும் அவர் கூறினார்.

மனைவியையும் 4 பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு அவர் தமிழகம் ஓடி வந்து விட்டார்.

அரசு ஊழியர் குடும்பம்

மன்னார் என்ற ஊரில் இலங்கை மீன் கார்ப்பரேஷன் அலுவலகத்தில் மாதம் ரூ. 650 சம்பளத்துக்கு வேலை பார்த்தவர் எஸ். பாலச்சந்தர். இவருக்கு திருமணமாகி ஒரு ஆண் குழந்தையும், ஒரு பெண் குழந்தையும் இருக்கிறார்கள். சொந்த வீடும் இருக்கிறதாம்.

தமிழர்களை ரோட்டிலும், வீட்டிலும்சிங்கள ராணுவத்தினர் ஈவு இரக்கமின்றி சுட்டும் தாக்கியும் கொல்கிறார்கள். அதை கண்டு அஞ்சி உயிர் பிழைத்து கொள்ளவே தமிழகம் ஓடி வந்ததாகவும் பாலச்சந்தர் கூறினார்.

அகதியான தொழில் அதிபர்

யாழ்ப்பாணத்தை அடுத்த ஒட்டு மடம் என்ற ஊரில் குளிர்பானம் விற்பனை செய்து வந்தவர் சு. ஏகாம்பரம். மாதம் ரூ. 3 ஆயிரத்துக்கு மேல் வருமானம் பெற்று வந்தார். அவரும் குடும்பத்துடன் தமிழகம் ஓடி வந்து விட்டார்.

அவர் கடை வைத்திருந்த பகுதியில் இருந்த ரூ. 5 லட்சம் மதிப்புள்ள 140 கடைகளை ஒரு நாள் சிங்கள ராணுவத்தினர் அழித்து விட்டார்கள். அதில் ஏகாம்பரத்தின் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள கடையும், வீடும் சேதமடைந்ததாக ஏகாம்பரம் கூறினார்.

ஆண்டாள் குளத்தை சேர்ந்தவர் கணேசன் (வயது 46) டிராக்டர் டிரைவரான இவர் மாதம் ரூ. 700 வரை சம்பாதித்து வந்திருக்கிறார். அவர் கிராமத்திற்குள் ஒரு முறை சிங்களவர் புகுந்து தமிழ் பெண்களை கற்பழித்து சென்றிருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு அங்கிருக்க பயந்து கணேசன் குடும்பத்துடன் ஓடி வந்திருக்கிறார்.

உயிலின் குளத்தை சேர்ந்தவர் நகுலேஸ்வரன் (வயது 42) மனைவியையும், 4 பெண் குழந்தைகளையும், 1 ஆண் குழந்தையையும் அழைத்து கொண்டு இந்தியா ஓடி வந்திருக்கிறார்.

அவருடைய தம்பி பெயர் அருளானந்தம் (வயது 18). அவர் விடுதலை புலிகள் இயக்கத்தில் பணியாற்றி வந்திருக்கிறார். அவரை சிங்கள ராணுவம் சுட்டுக் கொன்றிருக்கிறது. அவருடைய சடலத்தைக் கூட பார்க்க முடியாமல் தாம் உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று தமிழகம் ஓடி வந்ததாக நகுலேஸ்வரன் கூறினார்.

பெசாலை பகுதியில் மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த 10 ஆயிரம் தமிழர்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக தங்கரத்தினம் (வயது 26) என்பவர் கூறினார்.

திருப்பூர் கோட்டாட்சி அலுவலக அதிகாரி வி.எஸ். கதிர்வேலு, தாசில்தார் கே. சுப்பிரமணியம், துணை தாசில்தார் கிருஷ்ணசாமி, தண்டபாணி ஆகியோர் இலங்கை அகதிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளை செய்து கொடுத்தார்கள்.

இலங்கை அகதி கண்ணீர் பேட்டி

தாராபுரம் மார்ச் 10

அக்காள் அண்ணன் மற்றும் 11 நண்பர்களை என் கண் எதிரே ராணுவம் சுட்டுக் கொன்றது என்று தப்பி வந்த இலங்கை அகதி கூறினர்.

-10/3/85

சிங்களராணுவத்தினரின் கொடுமைக்கு பயந்து இலங்கையில இருந்து ஏராளமான தமிழர்கள் அகதிகளாக தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த வண்ணம் உள்ளனர்.

இந்த அகதிகளில் 82 பேர் தாராபுரத்துக்கு தந்து உள்ளனர்.

இவர்களில் ஒருவர் புஷ்பராஜ் (வயது 21).

சிங்கள ராணுவத்தினரின் அட்டூழியம் குறித்து அவர் கூறியதாவது.

எனது தகப்பனார் செல்வராஜ், யாழ்ப்பாணத்தில்நகை கடையும் ஐஸ்கிரீம் கடையும் வைத்து இருந்தார். எனக்கு அண்ணன்களும் ஒருஅக்காளும் உண்டு. நான் 10வது வகுப்பு வரை படித்து இருக்கிறேன்.

நகை கடையையும் ஐஸ்கிரீம் கடையையும் எனது அண்ணன்கள் கவனித்து வந்தனர்.

கல்முனை என்றஇடத்தில் எங்கள்வீடு உள்ளது. அங்கு ராணுவத்தினர் வந்து என் பெற்றோரையும் அண்ணன்களையும் பிடித்து சென்று விட்டார்கள். நான்மட்டும் தப்பி விட்டேன்.

பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள எங்கள் நகை கடைக்கு சென்றேன். நகை கடையை ராணுவத்தினர் அடித்து உடைத்து கொள்ளையடித்து இருந்தனர். அங்கிருந்த நகைகளையும் கொள்ளையடித்து சென்று இருந்தனர்.

நானும் மற்றும் எனது நண்பர்களும் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது அந்த வழியாக ராணுவத்தினர் வந்ததும் நாங்கள் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கி பயந்து நடுங்கி கொண்டே நின்றோம். அவர்கள் துப்பாக்கியால் சரமாரியாக சுட்டனர். இதில் எனது நண்பர்கள் 11பேர் குண்டு பாய்ந்து பிணமாக சாய்ந்தனர். நான் மட்டும் தப்பி ஓடி ஒரு இடத்தில் மறைந்திருந்து பார்த்தேன்.

11 பேர் பிணங்களையும் லாரியில் ராணுவத்தினர் ஏற்றினார்கள்.

அந்த இடத்தில் இருந்து ஓட முயன்ற போது ராணுவத்தினர் என்னை பார்த்து விட்டனர். என்னை பிடித்து என் குடும்பத்தினரை அடைத்து வைத்திருந்த இடத்துக்கு இழுத்து சென்று கட்டி போட்டனர்.

விடுதலைப்புலி எங்கு இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டு என்னை அடித்து சித்ரவதை செய்தார்கள். எனக்கு தெரியாது என்று நான்கூறினேன்.

என் கண் எதிரேஅக்காள் சரஸ்வதியையும் அண்ணனையும் கட்டி வைத்து சுட்டு தள்ளினார்கள்.

தப்பி வரும் தமிழர்கள் நடுக்கடலில் கொலை

தினமலர் 5-3-85

அகதிகளை தடுக்க அராஜகம்

கொழும்பு, மார்ச் 4— உயிர் தப்பி தமிழ்நாட்டுக்கு அகதிகளாக வரும் தமிழர்களையும் இலங்கை கடற்படையினர் கைது செய்கின்றனர்.

கடந்த 4நாட்களில் 247அகதிகளை தப்பவிடாமல் பிடித்து வைத்திருப்பதாக இலங்கை கடற்படையினர் கூறினர். இந்த அகதிகள் யாழ்ப்பாணம் காவல் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

நேற்று 13அகதிகள் நடுக்கடலில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதாகவும் 3படகுகளில் வந்த 140அகதிகள் பிடித்துச் செல்லப்பட்டதாகவும் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணித் தலைவர் சிவசிதம்பரம் இன்று தெரிவித்தார். வெளியேறும் அகதிகளை திட்டமிட்டு அச்சுறுத்தும் செயல் இது என்றார் அவர்.

ராணுவத்தின் மிரட்டலுக்கும் கொடுமைக்கும் அஞ்சி உயிர் தப்பினால் போதும் என்று, உடமைகளை விட்டு விட்டு ஏராளமான தமிழர்கள் வெளியேறி வருகின்றனர். இது வரை 12000பேர் தமிழகம் வந்துள்ளனர். சிங்களவர்களுக்கு இவர்களுடைய வீடு, நிலங்களை சொந்தமாக்கி குடியேற்றும் செய்யும் முயற்சியில் ராணுவம் மும்முரமாக ஈடுபட்டு வருகிறது.

விரட்டப்பட்ட தமிழர்கள் அகதிகளாக இந்தியாவுக்கு மிக அதிக எண்ணிக்கையில் சென்று விட்டால் இனப்பிரச்னையில் இந்தியா தலையிடுவதற்கு நியாயமான காரணம் கிடைத்துவிடும் என்று இலங்கை அஞ்சுகிறது. இதனால் அகதிகளை வெளியேறாமல் தடுக்கும் முயற்சியில் ராணுவம் சிலநாட்களாக ஈடுபட்டு வருகிறது. அகதிகள் பிடிக்கப்பட்டு காவல் நிலையத்திற்கும் ராணுவ முகாம்களுக்கும் கொண்டு போகப் படுகின்றனர். அவர்களுக்கு என்ன நேரிடும் என்பது தெரியவில்லை.

தனது கொடுமைகளை திசை திருப்ப, அகதிகள் வெளியேறுவதற்கு தமிழ்த் தீவிரவாதிகளே காரணம் என்று இலங்கை கூறி வருகிறது. எங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அகதியாக வெளியேற தீவிரவாதிகளின் அச்சுறுத்தலே காரணம் என்று சில தமிழர்களை சொல்ல வைத்து அதை ரூப

சென்ற ஆண்டு பிப்ரவரி முதல் அகதிகள் தமிழகத்துக்கு அதிகமாக செல்ல ஆரம்பித்தனர். வடக்கு கடலோரப்பகுதியில் வசிப்பதையும், மீன்பிடிப்பதையும் அரசு தடை செய்த பிறகு ஏராளமான மீனவர்கள் குடும்பத்துடன் சென்று கொண்டிருக்கிறனர். இது வரை மன்னார், பேசாலை பகுதிகளிலிருந்து 13ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அகதிகள் சென்றுள்ளனர். இலங்கை கடற்படையின் செயலால், உயிர்தப்பி தமிழகம் செல்லும் அகதிகளின் எண்ணிக்கையும் இனி குறையக்கூடும்.

இதனிடையே, சிங்கள புத்த தலைமை குருமார்கள் முன்னாள் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயகாவுக்கு குடியுரிமை வழங்கவேண்டும் என்று ஜெயவர்த்தனாவை சந்தித்துக் கூறியுள்ளனர். தீவிரவாத சிங்களரான முன்னாள் அமைச்சர் சிரில்மாத்யூ மீதான குற்றச்சாட்டுகளை வாபஸ் பெறுமாறும் அவர்கள் வற்புறுத்தினர்.

இலங்கையின் மிகப் புனிதமான புத்த ஆலயமாகக் கருதப்படும் அண்டியில் (புத்த சின்னம் வைக்கப்பட்டுள்ள இடம்) சந்தானந்த மகாநாயக எனும் மதகுருவின் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்திலும் இந்த கோரிக்கைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன.

குடியுரிமை இல்லாத போதிலும் கச்சத்தீவு பிரச்னை தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்னை ஆகியவற்றிற்கு தீர்வு காண்பதிலும் இந்தியாவுடன் நல்லுறவு இருக்க வேண்டும் என்பதிலும் பண்டார நாயகா அக்கறை காட்டி பேசி வந்தார். உரிமைகளை திரும்பவும் வழங்கி இனப்பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு அவரைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று புத்தமத குருமார்கள் வலியுறுத்த ஆரம்பித்துள்ளனர்.

சிதம்பரத்தில் தமிழ் அகதிகள்

தினமலர் 23-2-85

சிதம்பரம், பிப். 22— சிதம்பரம் பகுதிக்கு இலங்கை தமிழ் அகதிகள் 240 பேர் வந்துள்ளனர். இவர்கள் வல்லம் படுகை, கிள்ளை, ஆகிய ஊர்களில் உள்ள புயல் பாதுகாப்பு கட்டிடத்தில் முகாமிட்டு இருக்கிறார்கள்.

கிள்ளை முகாமில் 3S குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 174 இலங்கை தமிழ் அகதிகள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் 60 பெண்களும், 48குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள். இந்த முகாமில் உள்ள இலங்கை பெசாலையை சேர்ந்த ஆனந்தா குருஸ் என்பவர் கூறுகையில் இந்த முகாமில் உள்ள அனைத்து தமிழ் அகதிகளும் மீனவர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். நாங்கள் 40 படகுகளில் இலங்கையிலிருந்து தப்பித்து ராமேஸ்வரம் வந்தோம்.

இலங்கையில் எங்கள் ஊருக்கு அருகாமையிலுள்ள உயிலம்குளம், வட்ட கண்டல், சாத்தான்குளம், வரம்பு கடந்தான், பரப்பான் கண்டல், வங்காலை போன்ற ஊர்கள் அனைத்தையும் சிங்கள ராணுவத்தினர் தீயிட்டு கொளுத்தி அழித்துவிட்டு அங்கிருந்த பொருட்கள் அனைத்தையும் சேதப்படுத்தி விட்டார்கள். குழந்தைகளையும், பெரியவர்களையும் சுட்டு வீழ்த்தி வருகிறார்கள்.

மார்சலஸ் என்ற மற்றொரு மீனவர் கூறுகையில் 6மாதமாக மீன்பிடிக்கும் தொழிலை இலங்கையில் செய்ய முடியாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைப்பட்டு கிடந்தோம். அந்த 6மாத காலத்தில் கையிலுள்ள பொருளை விற்று, அந்த பணத்தைக் கொண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந்தோம். தமிழர்கள் அதிகம் வாழும் பகுதிகளில் ராணுவம் திடீர் திடீரென தாக்குதல் நடத்துகிறது. ஆகையால் அந்த பகுதியில் எங்களால் நிம்மதியாக வாழமுடியவில்லை. இங்கு வந்த பிறகு தான் (தமிழ்நாட்டில்) எங்களால் நிம்மதியாக தூங்க முடிகிறது என மார்சலஸ் கூறினார்.

இந்த முகாமில் 10 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் 48ம் 1வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் ஐந்தும் உள்ளது. அந்த சிறு குழந்தைகள் அழுகை ஒலி அங்கிருப்பவர்களின் உள்ளத்தை உருகசெய்கிறது. இந்த முகாம் சிதம்பரம் அருகில் உள்ள "கிள்ளை" புயல் பாதுகாப்பு கட்டிடத்தில் உள்ளது.

சிதம்பரம் அருகே உள்ள வல்லம் படுகை கிராமத்தில் மற்றொரு முகாம் உள்ளது. அங்கு 12 குடும்பத்தை சேர்ந்த 52பேர் உள்ளனர். இங்கு வந்துள்ள அகதிகள் அனைவரும் பெசாலை, மன்னார் என்ற ஊரிலிருந்து வந்தவர்கள் அதிகம்.

அந்த முகாமில் உள்ள 4குழந்தைகளுக்கு தந்தையான மகேஷ் என்ற இலங்கை மீனவர் கூறுகையில் எங்கள் ஊரிலிருந்து மூன்று மைலுக்கு அப்பால் உள்ள கடலுக்கு மீன் பிடிக்க செல்வோம். அந்த நேரத்தில் சிங்கள ராணுவத்தினர் விடுதலை புலிகளை தேடி வருவது போல் தேடி வந்து எங்கள் குடும்ப பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அடித்து துன்புறுத்தினார்கள்.

ராணுவத்தினரின் தாக்குதல் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது. ஆகையால் தான் தமிழகத்திற்கு ஓடிவந்தோம். இலங்கையில் சகஜ நிலை ஏற்பட்டதும் நாங்கள் அங்கே மீண்டும் போக இருக்கிறோம். இங்குள்ள அகதிகள் அனைவருக்கும் சொந்த வீடு, நிலம் இலங்கையில் உள்ளது. அவைகள் என்ன ஆயிற்று என்று எங்களுக்கு தெரியவில்லை என மகேஷ் கூறினார்.

இலங்கை அரசில் விவசாயத் துறையில் ஆசிரியையாக வேலை பார்த்து வரும் பிலோமினா (30) என்பவர் கூறுகையில் நான் மாதம் ரூபாய் 1,800 சம்பளத்தில் வேலை பார்த்து வந்தேன். சிங்கள ராணுவத்தினரின் அட்டகாசம் தாங்க முடியாமல் ஓடிவந்து விட்டேன். எனது தாயார் மற்றும் சகோதரிகளும் இலங்கையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று எனக்கு தெரியவில்லை. எனக்கு இன்னும் திருமணமாகவில்லை. நான் இங்கு இருக்க என் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. மீண்டும் இலங்கைக்கு செல்ல வேண்டும். எங்களுடைய நகைகள், மற்றும் பாத்திரங்கள், பணங்களையும் பெட்டியில் வைத்துப்பூட்டிபூமிக்குள் புதைத்துவிட்டு நான் மட்டும் தனியாக இங்கு தப்பிவந்து இருக்கிறேன் என்றார்.

ஹெலிகாப்டரில் பறந்து வந்து தாக்கும் கொடுமை

மக்கள் குரல் 5.3.85

கொழும்பு, மார்ச். 5:

கடந்த 4 நாட்களில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு தப்பிச் செல்ல முயன்ற 247 இலங்கை தமிழர்களை தடுத்து நிறுத்தியதாக இலங்கை கடற்படை அறிவித்துள்ளது.

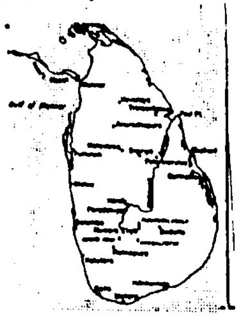

ஞாயிற்றுக்கிழமையன்றிரவு இந்தியாவுக்கு தப்பியோட முயன்ற 140 இலங்கை தமிழர்களை பிடித்து யாழ்ப்பாணம் போலீசிடம் ஒப்படைத்ததாக இலங்கை கடற்படை அதிகாரி ஒருவர் தெரிவித்தார்.

பாக்ஜலசந்தியை கடக்க முயன்ற மற்றொரு 107 தமிழர்கள் அடங்கிய ஒரு கோஷ்டியையும் தடுத்து நிறுத்தியதாக அந்த அதிகாரி மேலும் கூறினார்.

சென்ற பிப்ரவரி மாதம் 5-ந் தேதியிலிருந்து தொடர்ந்து நாள்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான இலங்கை தமிழர்கள் இந்தியாவுக்கு தப்பியோடி வந்துள்ளனர். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இலங்கை தமிழ் மீனவர்கள் குடும்பங்களாகும். இலங்கை வடக்கு பகுதியில் கண்காணிப்புக்காக ஆளில்லாத பகுதியாக ஆக்குவதில் இலங்கை அரசு தீவிரமாக முனைந்ததை யடுத்து அங்கு வசிக்கும் இலங்கை தமிழ் மீனவர்களும், அவர்களது குடும்பங்களும் இந்தியாவுக்கு தப்பிச் செல்கின்றனர்.

இலங்கையில் இருந்து நாள்தோறும் அகதிகள் வந்து குவிந்தவண்ணம் இருக்கின்றனர்.

இதுவரை 14 ஆயிரத்து 32 அகதிகள் ராமேஸ்வரம் வந்து சேர்ந்துள்ளனர்.

சிங்கள ராணுவம் சிங்கள வெறியர்களின் அட்டூழியம் தாங்க முடியாமல் "உயிர் பிழைத்தால் போதும்" என்று இலங்கை தமிழர்கள் தமிழகம் நோக்கி ஓடோடி வருகிறார்கள்.

தங்களது வீடுகளை விட்டு வெளியேறி பக்கத்தில் உள்ள காடுகளில் சிங்களவர்களுக்கு தெரியாமல் பதுங்கி இருக்கிறார்கள். பின்னர் அங்கிருந்து படகுகளில் குடும்பம் குடும்பமாக ராமேஸ்வரம் வருகிறார்கள்.

இப்படி தப்பி வருபவர்களையும், இலங்கை ராணுவம், ஹெலிகாப்டரில் பறந்து வந்து இவர்களை அங்கிருந்து போக விடாமல் தொல்லை தருகிறார்கள். துப்பாக்கி சூடும் நடத்துகிறார்கள்.

இருந்தபோதிலும் எப்படியோ சிங்களவர்களின் கண்ணில் மண்ணை தூவிவிட்டு தமிழகம் வந்து விடுகிறார்கள். தமிழகம் எல்லை வரை பயத்துடன் வரும் அவர்கள், தமிழக மண்ணை மிதித்தபின்தான் நிம்மதி பெருமூச்சு விடுகிறார்கள்.

14 ஆயிரம் அகதிகள்

இதுவரை 14 ஆயிரத்து 32 அகதிகள் ராமேஸ்வரம் வந்து சேர்ந்துள்ளனர். நேற்று 61 குடும்பத்தை சேர்ந்த 326 பேர் வந்தார்கள்.

மண்டபம் முகாமில் அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் அனைத்தும் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றன. மண்டபத்தில் ஓரிரு நாட்கள் தங்கி இருந்து விட்டு பின்னர் அவர்கள் பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கு தனி பஸ்களில் அனுப்பி வைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஆயுதம் தாருங்கள் தாயகம் திரும்புகிறோம்

ராமநாதபுரம் பிப். 18— இலங்கைக் கப்பற்படையினரின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி மீனவர்கள் மீன் பிடிக்கச் செல்லாமல் இருப்பதால் ஆண்டுக்கு ரூ. 270கோடி புரளக்கூடிய மன்னார் வளைகுடா மீன் பிடிப்புத்தொழில் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

கடந்த 2 மாதங்களில் இந்திய கடல் எல்லைக்குள் மீன பிடிக்கச்சென்ற 5 தமிழ் மீனவர்கள் இலங்கை ரோந்துப் படையினரால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். ஏராளமான மீனவர்கள் இந்தப் பகுதியில் மீன் பிடிப்பதற்கு அஞ்சி பிழைப்பு தேடி வேறு மாவட்டங்களுக்குப் போய் விட்டனர். இம்மாதம் 14ம் தேதி முதல் யாரும் மீன் பிடிக்கச் செல்லவில்லை.

இந்தப் பகுதியில் சாதாரணமாக 1500 எந்திரப்படகுகள் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் நல்ல ஏற்றுமதி வருமானத்தை ஈட்டித்தரும் இறால் மீன்கள் இங்கு அதிகம் உள்ளன.

இலங்கையிலிருந்து இங்கு வரும் அகதிகளிலும் மீனவர்கள் அதிகம் உள்ளனர். கடலில் மீன் பிடிப்பதற்கு இலங்கை ராணுவம் தடை விதித்து விட்டதாகவும் மீறிச் செல்பவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்படுவதாகவும் அவர்கள் தங்கள் கதையைக் கூறினர். மாறாக சிங்கள மீனவர்கள் இந்திய எல்லைக்குள் புகுந்து மீன் பிடிக்கவும் அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும் அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

இலங்கை ராணுவம் எங்களை வீடுகளிலிருந்து விரட்டி விட்டது. நாங்கள் தப்பித்து இந்தியாவுக்கு அகதிகளாக வருவதற்கு இலங்கை கடற்படை அனுமதித்தது. எங்கள் கைகளில் ஆயுதம் கொடுங்கள். நாங்கள் மீண்டும் இலங்கைக்குச்செல்ல வேண்டும் என்று மண்டபம் முகாமுக்கு வந்திருந்த கா.கா.தே.கா தலைவர் குமரி அனந்தனிடம் அகதிகள் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூறினர்.

PHOTOGRAPHS BY GEORGE FRANCIS

EXODUS

SPECIAL REPORT/K P SUNIL

Every day, thousands of terrified Tamils flee Sri Lanka.

Traumatised by the genocide unleashed by the army, and a cruel civil war that has scarred the emerald isle and taken the republic to the very brink, these people have abandoned their homes and homesteads, painfully built over the years.

Their destination is across the Palk Straits. In India. Where they seek refuge and hope to rebuild their shattered lives. In the process, these refugees have created a situation not unlike the Bangladesh crisis. K P Sunil reports from Rameswaram on the boat people.

"They are not human beings," wailed an aging woman. "They are brutes....worse than animals....man-eaters...." She was not airing a personal opinion. But voicing the sentiments of thousands of others, who, like her, have braved innumerable hazards during a perilous cross-over from the island republic of Sri Lanka to the more hospitable shores of India. They are Tamils. Sri Lankan citizens who have lived for ages on that country's soil. People with no roots here, now looking up to India for asylum on humanitarian grounds. Refugees from the violence and repression directed against them by the Sinhalese people and the Sri Lankan government through its security forces.

Rameswaram, a small coastal town in Tamil Nadu, is teeming with thousands who cross over in large numbers each day. In little fibre glass boats. In precarious country vessels. In large motorised launches. Entire villages of Tamils—old men and women, youth, children—are all coming to India, bearing marks of months of agony and suffering. The trauma, both physical and mental, is there for all to see in their drawn faces and hunted looks. For they are people who have witnessed their womenfolk being raped. People who have seen their kith and kin tortured and killed. People who have lost their all to the marauding Sinhalese mobs and military. Victims of an *ethnic* conflict that has converted Sri Lanka from a soothing Shangri-

La on the Indian Ocean to a maelstrom of violence.

Forty-five-year-old Parvathy looks much older. She used to work as a maid in a rich Tamil's house near Pesaalai in north-western Sri Lanka. She was deserted by her husband years ago, soon after their daughter Lakshmi was born. Lakshmi is now 16 years old. Last month as the two were working in the kitchen they were shocked to see the house suddenly filled with army men. (The men were away at work.) The jawans pushed away the children, trampled on them with heavy regulation boots and set about gang-raping the women. Parvathy and Lakshmi, unnoticed in the kitchen, jumped out of the window and ran away. Parvathy, thereafter, became a nervous wreck. She was scared stiff to even venture close to her employer's house and does not know what happened to them. Lakshmi and she starved for days without work. And when neighbouring fishermen started talking of escaping to India, managed to join them and cross over in a little plastic boat—meant for 6 persons into which over twenty had got in. They had absolutely no belongings and looked up to India—its people and government—for help. "I will never go back," she shouts out emphatically. "I will not go back even if things become quiet there. I would rather lead a poverty-stricken life in India. I am willing to work. If you people try to send me back to Sri Lanka I will run away."

Sarojini, clutches an empty plastic bag to her bosom. It is the only possession she has in this world. Until recently she had been an agricultural worker in the village of Maanthai barely 10 kilometres from Mannar. Only four kilometres away from Maanthai is an army camp. The scene of several horrendous deeds. Sarojini was returning home from the fields one evening. With her was her 14-year-old nephew. As they stopped at a wayside shop for a drink, they heard the sound of approaching army jeeps. One of which screeched to a halt in front of the shop. An armyman in uniform jumped out and came towards them. He shouted at the boy to hold out his hands, palms facing upwards. There were calluses on the palms, the gain of toil on the fields. The armyman felt these. "So you are a little Tiger cub, are you?" he thundered. The boy stuttered a denial. Reaching into the shop the man took out a soda water bottle. He broke it against a railing and using its sharp edges gouged out the screaming boy's eyes. He swooned in a pool of blood. None of the passers-by dared to help—the other armymen stood waiting for exactly such a move, guns in their hands. Sarojini passed out. When she regained consciousness she learnt that the boy had bled to death. The boy had been her only relative.

There were rumours that some

Parvathy, a maid-servant

"I will never go back to Sri Lanka even if things become quiet there. I would rather lead a poverty-stricken life in India. I am willing to work. If you people send me back to Sri Lanka I will run away."

"I have lost my only relative. I will never go back. The place is a mad house The people are raving lunatics. If you people don't want us here in India, shoot us. Kill us. But please don't send us back."

Sarojini, a farm labourer

Yograj Nanattan, a fisherman

"I shall go back when peace returns. I shall start my fishing operations once again. But all of us look up to India now. You have to ensure that peace returns to our land. Our boys, the Tigers are fighting to make our land free."

persons in the fishing village of Pesaalai some distance away were likely to make a break for safety. To India. Sarojini walked all the way to Pesaalai. And from there managed to get into a boat bound for India. She landed at Rameswaram, clutching a little plastic bag to her bosom—her only worldly possession. She shudders at the thought of going back. "Never," she shrieked. The place is a mad house. The people are raving lunatics. If you people don't want us here in India, shoot us. Kill us. But please don't send us back." But not all refugees wish to stick on here. There are others who are willing to go back when normalcy returns. When the atmosphere of fear is removed. People like forty-year-old launch-owner Yograj Nanattan of Pesaalai for instance.

Yograj is a reasonably well-to-do fisherman. He had been scared by the atmosphere of doom that hung over the entire Tamil area. And so he moved with his family to India. In his own motor launch. Carrying with him all his movable possessions including a colour T V set. He had been unaffected by the riots until recently. But then the Sri Lankan authorities issued an order. No fishermen could go fishing more than 100 metres from the shore. Those violating the order were shot by the navy. This order virtually strangled the fishing community who had to live without a catch for days. All their meagre savings had been used up and the only way out was to flee the country. Yogaraj started in his launch. In addition to his family members, there were about thirty others, mainly fishermen, who worked under him. "I shall go back when peace returns," says Yograj. "I shall start my fishing operations once again. But all of us look up to India now. You have to ensure that peace returns to our land. Our boys, the Tigers, are valiantly fighting to make our land free. We want India to support them. That is all we ask from you." When asked about his opinion of India, Yograj was philosophical. "Well, the people here are good...very kind. The government is also doing its bit for us, though not much. They are only giving us some utensils, a mat and some other basic articles. You see, I am a reasonably well-to-do person there and am accustomed to much more. I am not asking for luxuries but your government could do a bit more for us." He is indifferent about India's own impoverished economy. He waves aside the large body of Indians who exist below the poverty line. "We have suffered a lot. We have lost everything we possessed. You should help us."

Fortunately, not all the refugees are dissatisfied with the treatment meted out to them. "We are refugees," says Selvaraj a shop-owner from Talaimannar. "We have been virtually chased away from our own

Selvaraj, a shop-owner

"We are refugees. We have been virtually chased away from our land and should be prepared to face anything here. The Indians have been very kind to us. We will not overstay our welcome."

Eujeniu Kulas, a 27-year-old youth

"Young men cannot walk the roads of Sri Lanka. They think that all young Tamils are Tigers and terrorists. The Tigers are gaining in strength and the Sinhalese are terrified of them."

land and should be prepared to face anything here. The Indians have been very kind to us. We will not overstay our welcome. We have come here only because of the military excesses against us and are quite willing to go back as soon as northern Sri Lanka becomes peaceful."

Selvaraj too had a tale of woe to narrate. He had been a shop-owner in Talaimannar dealing in varied goods from provisions to cosmetics. He had under him a number of Tamil boys to mind the shop. He recalls that last December some army personnel came to his shop. They asked him and his boys to show them their identity cards, which, when shown, they promptly tore up. Then they started beating the boys with belts and laathis claiming they were Tigers. They hit Selvaraj accusing him of harbouring dangerous terrorists in his shop. And finally departed taking one of the boys with them. It was later learnt that this boy had been taken to the Talaimannar military camp for terrorists, reputed to be one of the worst places of torture in the land.

Selvaraj, making use of several political connections, ultimately obtained an order from President Jayewardene himself permitting him to visit the boy. Brandishing the order, Selvaraj went to the dreaded camp. The authorities, on seeing the letter, asked him to first sign a document stating that he had met the person concerned. Then they asked him to leave. "I have got an order from the president saying that I can meet this boy. So you must let me see him," he demanded. "Yes," laughed the officials. "And we have got it, in your own handwriting that you have already seen him. Now you may go." Realising the futility of the situation Selvaraj went away. Two days later a military jeep stopped outside Selvaraj's shop. The body of the boy was thrown out of it and the vehicle sped away. Selvaraj was struck dumb. He deserted his shop and with his family and employees went to Pesaalai. From there, he obtained seats in a launch at the rate of Rs 50 per head, and fled to India. "I liked Sri Lanka," he says. "My business was good. And I shall be happy to go back as soon as peace returns to the place. Until then, we are at your mercy."

Eujeniu Kulas, a 27-year-old youth was one of the most vociferous of the refugees at Mandapam. "Young men cannot walk the roads of Sri Lanka," he said. "They think that all young Tamils are Tigers and terrorists. The Tigers are gaining in strength and the Sinhalese are terrified of them. The army and police are unable to accomplish anything against the terrorists. That is why they are directing their wrath against us. We are innocent. But we are Tamils. Even children are not spared. Children, they say, are the Tigers of the future. In Mannar, some months ago they rounded up about 10 boys, and herded them in a truck to a nearby camp. They disappeared thereafter. According to information received from Tamils who have managed to escape from the camp the boys were bundled in gunny bags and set afire. Alive. Using petrol and old car tyres. This is how cruel they are. A pregnant women was accosted on the streets by a police petrol. "You have a Tiger cub inside you. We will finish him," they shouted. They slit the woman's stomach with knives. The woman screamed. She bled to death in front of several persons. But none dared to come to her help. We could not stand it any longer. We did the only thing we could do—cross over to India. We will go back. We will work hard and make our land the best in the world. We are capable of that. But first we should have a land which we can call our own. Our boys (the Tigers) are doing their best to make this dream come true. And we also look up to you Indians for help. Don't believe a word of what they say over the Sri Lankan radio. Except the time mentioned at the beginning of a programme all the rest are blatant lies."

A Royton, a student

"A Tamil father in the chapel of a neighbouring college was killed by armymen within the holy precincts itself. His crime was that there were several boys in his room."

A Royton was an 18-year-old student at the St Xavier's College in Mannar. He is today a refugee in the Mandapam camp, having given up his studies to flee to India. To be away from Sinhalese atrocities. "We are not safe even in the college chapel," he says. "A Tamil father in the chapel of a neighbouring college was killed by army men within the holy precincts itself. His crime was that there were several boys in his room. They were his students. But the armymen claimed that they were terrorists. These boys were brutally tortured. And shot dead. They first slit the veins on their forearms with blades. They started bleeding and screaming in pain and fear. Then they were lined up against a wall and shot. They are inhuman, these army personnel. I ran away from my hostel. I walked for three days through the jungles, avoiding the main roads which are used only by army vehicles. I went to Talaimannar where my father is a revenue official in the government. He took me and my younger sister to Pesaalai from where boats were going to India. He stayed back with mother and sent us in one of them. We now look up to you to bring our parents safely across."

Dharmakulasingham is a journalist. The Mannar district correspondent for two Sri Lankan Tamil newspapers—the Colombo-based *Dhinapathi* and the Jaffna-based *Eelanadu*. He has crossed over to India by boat from Pesaalai with his wife, Jeevabhavani, and his two daughters. As a journalist he

Monica Croos and her newborn baby

One woman, Monica Croos, had already delivered a baby boy at the Mandapam camp hospital. The number of pregnant women in the camp is so large that an entire block has been set aside for them.

Left to an uncertain fate

The internal problem of Sri Lanka has suddenly become an Indian dilemma. Every refugee is being fed for a few days at state expense. This is certainly going to be a major drain on the economy.

had been in close touch with the Sri Lankan situation and was able to provide a comprehensive picture. "It all started with the Tigers' attack on the Chavakachcheri police station near Jaffna in the third week of November, last year. It completely destroyed the morale of the Sri Lankan armed forces. Ever since they have been trying to regain their confidence. By attacking innocent Tamils all over the place. They are too scared to take on the Tigers. All the so-called terrorists shot by the police and army are actually innocent Tamil youths. When the parents of those killed came forward to receive the body of their dead son, the authorities made them sign a paper stating that they were receiving the body of their son who was a terrorist—a Tiger. Most people were uneducated and used to sign the paper without even knowing the contents. Then flourishing this signed statement the officials periodically visit the houses of the victims saying that they suspect more terrorists to be hidden there. They harass and rape the women and torture the children. And shoot anyone who dares to protest.

"You people will shudder at some of the atrocities and tortures perpetrated by those lunatics. They used to line up small school boys on the ground and trample them. And rejoice as the poor chaps scream and writhe in pain. Youths are herded into large gunny bags and sewn up. Then they pour petrol over the bundle and burn it along with its live contents. Women are beaten up mercilessly and gang-raped. After their lust has been satisfied they were shot like dogs. Many people, unable to tolerate the atrocities any longer fled to the jungles. Then the army helicopters come into operation. They spray acid over the forests. This begins to burn the skin and unable to stand it any longer the people come out of the forests only to be shot by waiting troops.

"Most of us who have come to India have experienced little difficulty on the way. Nobody tried to intercept us. Maybe the navy wants us to leave Sri Lanka for ever. Then they can loot our belongings and do whatever they want without even a token protest. Also, the fishermen transporting us are experts. They know the lay of the waters extremely well. They brought us along a route which had shallow waters throughout. No navy vessel would dare to come to those areas as they would run into navigational problems and also their vessels may get grounded."

The internal problem of Sri Lanka has suddenly become an Indian dilemma. Every refugee is being fed for a few days at state expense. They are being supplied with two sarees, two *dhoties*, uniforms for children, basic utensils, a hurricane lantern, a mat and a blanket (totally valued at over Rs 650 per set.) Fortnightly doles of Rs 55 for the head of each family and Rs 27.50 for each additional member (slightly less in the case of children), are also being made with which to subsist. Special ration cards are issued and under it they are provided with rice at 57 paise a kilo (market price around Rs 3.50 per kilo) and firewood at 40 paise a kilo (market price Rs 3.00 a kilo). And all this is certainly going to be a major drain on India's tottering economy.

"You will shudder at some of the atrocities and tortures perpetrated by those lunatics. They used to line up small school boys and trample them."

According to Naresh Gupta, the special officer in charge of the refugee camps in Rameswaram and Mandapam, the government is taking steps to avert some of the contingencies by issuing family identity cards (with photographs). "This would enable authorities to identify families at the time of repatriation," he said. Another safeguard taken is to send batches of about 1000 refugees to every district in Tamil Nadu to reduce the concentration of refugees in any one area. But these procedures are again fraught with difficulties. Several hundreds of families had already been despatched to the various districts even before the issue of identity cards. How are they to be enumerated? What can be done to prevent unscrupulous elements from tagging on to the refugees to derive governmental benefits? What is the fate of children who are born after landing in India? (One woman, Monica Croos, had already delivered a baby boy at the Mandapam camp hospital on February 16. The number of pregnant women in the camp is so large that an entire block close to the hospital has been set aside for them.) Also charges of corruption and misappropriation of funds meant for relief work by the officials have been reported to the press by the refugees themselves. In the present uncontrollable situation, what can be done about such charges? These and other posers stare us in the eye and solutions are not easily forthcoming.

Dharmakulasingham, a journalist

In the meantime, the Sri Lankan government has accused India of harbouring terrorists (Liberation Tigers). Of providing them with refuge for conducting training camps. Of providing them with weapons and firearms to be directed against the government. All these charges have been repeatedly and emphatically refuted by the Indian government. And while all these accusations and counter-accusations are going on, more and more innocent lives are being lost. More and more persons are being displaced. India is being swamped with refugees. Persons with Sri Lankan citizenship and identity cards issued by the Sri Lankan government. On the other hand lakhs of stateless plantation workers who should have been repatriated to India long ago (under the Srimavo-Shastri Pact) still remain in Sri Lanka. With no hope of salvation in the near future. ■